

Vaig anar a buscar l'Enric Casasses a l'estació dels Catalans de Terrassa una hora abans aproximadament que comencés la primera festa d'aniversari de *Paper de Vidre*. Abans no havia parlat mai amb ell. L'havia vist recitar un parell de cops, sol o acompanyant en Pascal Comelade, a Barcelona i a Sant Cugat. El dia abans, el Bernat Puigtobella, llavors editor d'Empúries, amb qui, conjuntament amb la llibreria El Cau Ple de Lletres de Terrassa, havíem organitzat aquella primera festa d'aniversari que era també una presentació de l'últim llibre de Casasses *Que dormim?*, m'havia dit que no podria anar-lo a buscar i si ho podia fer jo. Va arribar vestit amb uns pantalons vermells. Em va preguntar si era de la llibreria. Li vaig dir que no, que era de *Paper de Vidre*. Vam anar caminant fins a la llibreria xerrant de no sé què mentre ell s'anava fixant en els noms dels carrers. La Rambla. Iscle Soler. Saps qui era aquest? No, hi he passat moltes vegades però no sé qui coi és, vaig pensar. Era un actor de teatre secundari boníssim. Sí, el paio era molt bo, molt millor que alguns actors protagonistes, però s'havia dedicat a interpretar papers secundaris, d'una manera brillant. Moltes vegades el públic havia aplaudit amb molt més fervor les seves actuacions que les dels protagonistes de l'obra. Papers secundaris brillants. No està malament. Quan vaig arribar a casa vaig consultar l'enciclopèdia: «Iscle Soler i Samsot (Barcelona, 1843 - Terrassa, 1914), actor que havia assolit grans èxits amb obres de Pitarra i que havia estat casat amb Rosalia

La gràcia de les festes, des de les primeres que organitzem sent infants fins a les no tan innocents que organitzem sent adolescents o postadolescents, és que mai se sap què pot passar, s'obre un temps i un espai sense guió establert

Engràcia, popular intèrpret d'obres de Pitarra». Carrer de la Unió. Passeig de Joan Coromines. Home, aquest m'agrada, va dir el Casasses. Carrer Cremat. Aquest és el que m'agrada més de tots! Vam arribar a la llibreria i se'n va anar de pet a consultar llibres de poesia, mentre en Bernat Puigtobella baixava del primer pis amb els responsables de la llibreria, després de fer tractes, suposo. Vam anar a prendre alguna cosa. Recordo que ho va pagar tot l'editor. Jo, un cafè, el Casasses, un cafè amb rom i en Bernat, una aigua. «...De la bragueta encallada / signada pel consell de / sastres de mòmies / que figuren i tot al repertori / tot quisqui de les lletres catalanes /...» Mentre recitava això, jo veia el Roger Tudó dels poemes visuals, dalt les escales; el Rubèn Intente de les cròniques grises, tornat recentment d'Amèrica (el poble del costat); l'Alba, que havia col·laborat un parell de cops; l'Anna, contenta, amb qui vam parir la història; el Roger Puig, cantautor somiatruites; el Roger López, amic entranyable; el Joan Boada, amb aquells moviments de paio sempre inquiet, cavil·lant projectes; l'Anna Crispi, amb qui hem parlat molts cops de la marxa de la revista; la Meritxell i la Sara Gironès, que col·laboraven amb molt èxit en els primers números; el Ferran Peiró, atent, assegut; familiars, coneguts, amics. I com que només hi faltava ell, va arribar. Amb la dona i el fill. I jo que li espeto, sense pensar-m'ho: ja que tenim les guitarras preparades, podries interpretar *L'home estàtic*. I ho va fer.

I el *Paper de Vidre* va anar escampant la seva xarxa. De mica en mica, s'hi anava afegint gent que ampliava aquell primer cercle d'amics i coneguts terrassencs que havia ajudat a teixir una primera xarxa que resultava imprescindible perquè la història tirés endavant, i que, a partir de llavors, iniciava prudentment un discret camí de retirada perquè s'hi pogués anar afegint altra gent. I d'aleshores ençà, després de la primera festa, és quan les festes començaven a tenir un altre sentit. Conèixer altres lectors dels quals només havies llegit les seves històries, els seus poemes. I xerrar amb els lectors

per trencar la barrera del paper de vidre. I, de festa en festa, arribem a la d'aquest any, la quarta, amb convidants aparentment tan estimulants com l'Òscar Intente, el Roger Puig i Sanjosex. Jo de vosaltres no m'ho perdria. La gràcia de les festes, des de les primeres que organitzem sent infants fins a les no tan innocents que organitzem sent adolescents o postadolescents, és que mai se sap què pot passar, s'obre un temps i un espai sense guió establert, i jo, per exemple, tinc moltes ganes de conèixer i crear quatre paraules amb alguna gent de la qual conec poca cosa més que les seves paraules escrites, que ja deu ser molt. Tot i que, ja se sap, com gairebé sempre, el primer amor queda gravat a la memòria molt més que qualsevol altre i, encara que els escrits i el disseny, fossin molt més senzills que els que hi ha ara, organitzat tot plegat d'una manera molt més rudimentària i espontània, vivíem les coses amb aquella intensitat que fa generar estats d'ànim propicis a generar connexions, sorpreses, estats d'emoció irrepetibles. Estàvem semblant alguna cosa. I, com ja hem comentat algunes vegades amb els qui ara més compartim el *Paper de Vidre*, el dia que perdem això, la imprevisibilitat, ho haurem perdut tot.

